

YOUNG ADULT-THRILLER

GRATIS VOORPUBLICATIE

BLINDELINGS

CHINOUK THIJSSSEN

SCELTA

Van dezelfde auteur

Liefdesduivel
Hopeloze prinses
Eindeloos
Hij is van mij

YOUNG ADULT-THRILLER

BLINDELINGS

CHINOUK THIJSSSEN

Blindelings

is een uitgave van
Scelta Publishing, Amsterdam

Copyright © 2015 Scelta Publishing
Auteur: Chinouk Thijssen

Omslagbeeld: Inara Prusakova | Shutterstock.com
Omslag- en opmaakontwerp: Evelien van Steenis
Tekstredactie: Tekstbureau Nova

Auteursfoto: Cheyenne Thijssen

Eerste druk, februari 2015

ISBN 978-94-91884-24-5
NUR 285

WWW.SCELTAPUBLISHING.COM

WWW.CHINOUKTHIJSEN.NL

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of op enige andere manier zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

‘There is no friend as loyal as a book.’

Ernest Hemingway (1899-1961)

I

‘Heb je het je ouders al verteld?’ vraagt Kim als we het hebben over Sander, mijn nieuwe vriend. Tenminste, nieuw... het is al een tijdje aan de gang. Stiekem ga ik al drie maanden met hem om, maar voor mijn ouders zal het een verrassing zijn, wanneer ik eindelijk de ballen heb om het te vertellen. Mijn moeder is een beetje overbezorgd en ziet overal onheil in. Ze zal het zeker niet tof vinden als haar minderjarige dochter een vriend heeft van drieëntwintig.

Terwijl Marsha een rode lipgloss op haar hand test, kijkt Kim me indringend aan, wachtend op mijn

reactie. ‘Ivy, joehoe!’

Ik schrik op uit mijn gedachten en bedenk me dat ik het mijn ouders helemaal niet verplicht ben om te vertellen. Waarom zou ik het mezelf moeilijker maken dan het al is? Dus antwoord ik: ‘Ze hoeven echt niet alles over mij te weten, hoor. Ik heb mijn eigen leven.’

Marsha grinnikt. ‘*Yeah right*. Alsof je moeder niet overal zelf achter komt.’

Ik kijk mijn twee beste vriendinnen spottend aan en verzeker hen dat mijn liefdesleven zeker niet voor mijn moeders oren bestemd is. Ze weet niet eens dat ik überhaupt een liefdesleven heb.

‘Hij doet alleen zo vreemd de laatste tijd,’ zucht ik. Zo afwijkend. Buiig. Het duurt nu al een paar weken en ik weet niet of het door mij komt. ‘Het is net alsof hij iets achterhoudt, weet je.’

Kim schudt geruststellend haar hoofd. ‘Er is vast niks aan de hand.’

Ik haal mijn schouders op en zeg dat ze waarschijnlijk gelijk heeft. Ik maak me druk om niks.

Sander en ik hebben elkaar bij de kapper ontmoet. Een bijzondere plek om een nieuwe liefde tegen te komen. Eigenlijk was ik die dag van plan om alleen maar wat puntjes van mijn lange haar te laten knippen, maar hij zei dat een kort kapsel me veel volwassener en meer mysterieus zou maken. De kapper beaamde dat en nadat we beiden klaar waren stelde hij voor samen wat te gaan drinken. Ik was meteen verliefd. Het leeftijdsverschil is

voor ons geen probleem, we kunnen echt overal over praten, maar mijn ouders zouden hier toch wel mee zitten. Mijn moeder heeft liever dat ik met een jongen thuiskom die net zo oud is als ik en die ook nog thuis woont. Dan is er meer toezicht, stel je eens voor dat ik een tienermoeder zou worden! De grootste angst van mijn moeder.

Ik kijk in een kleine spiegel en breng mijn haar opnieuw in model.

Ik was bang geweest dat mijn moeder me zou vermoorden, zodra ze mijn haar zag. Lang haar is meisjesachtig en ik heb, volgens haar, al zo'n 'mannelijke kledingstijl' – en bedankt voor het compliment, mam. Ik noem het gewoon 'stijl'. Ik zit niet voor niets op de modevakschool.

Mijn moeder behandelt me nog steeds als een kind van tien, ze probeert altijd haar zin door te drukken, maar ze moet nu echt eens gaan begrijpen dat ik er bijna klaar voor ben om het huis uit te gaan, een eigen leven te beginnen, echt volwassen te worden. Kleine meisjes worden groot.

We lopen de winkel uit en willen net oversteken naar de volgende als ik hem een stukje verder zie staan, een beetje verscholen in een hoek. Hij staat met zijn rug naar me toe, omringd door twee jongens en drie meiden. Rond de vijfentwintig jaar, schat ik van deze afstand. Ik wil ernaartoe lopen, maar blijf halverwege ineens staan. Hij maakt wilde gebaren met zijn handen en het lijkt

alsof hij ruzie heeft. Zou dat zijn veranderde houding verklaren?

‘Hé, wat doe jij nou?’ vraagt Kim verward.

Ik trek Marsha en Kim mee naar rechts en neem plaats achter een grote plant, vanwaar ik alles goed kan zien, maar hij me niet zal opmerken.

‘Zeg, Ivy, blijven we hier staan gluren of gaan we nog verder?’ vraagt Kim.

Marsha begint te grinniken. ‘Ik voel me net James Bond.’

‘Dat is hem,’ fluister ik, maar ze hebben geen idee wat of wie ik bedoel. Logisch, ze hebben hem nog nooit gezien. Alleen op een korrelige foto.

Dan zie ik hem lachen en ik schud mijn hoofd. Er is geen ruzie. Hij staat gewoon met wat vrienden te praten.

Kim is het blijkbaar zat en trekt ons achter de plant vandaan. Hard genoeg zegt ze: ‘Ivy, kom op, we gaan verder.’

Shit. Als hij me nu ziet denkt hij dat ik hem stond te bespieden.

Wat ook absoluut zo was.

Met een ruk draait hij zich om. Hij kijkt me aan, een paar seconden, duidelijk verrast en hij blijft een beetje verbouwereerd staan. Ik loop langzaam naar het groepje toe en Marsha en Kim volgen me uiteindelijk. Ik geef hem een kus op zijn mond en zeg: ‘Ik dacht dat je moest werken.’

Hij haalt zijn schouders op en legt uit dat hij een latere dienst heeft. Hij werkt in de haven, in ploegendiensten.

Het valt me op dat hij nogal nors kijkt. Was het toch een ruzie? Uiteindelijk knikt hij naar Marsha en Kim, die er natuurlijk niks van begrijpen, want net dachten ze waarschijnlijk nog dat ik een stalker ben.

‘Dit is dus Sander,’ leg ik aan hen uit voordat ze denken dat ik gek ben geworden en gewoon een wildvreemde zoen. Maar ik denk dat ze het inmiddels toch wel begrepen hebben.

Hij wrijft over zijn donkere, borstelige wenkbrauwen en geeft Marsha en Kim een hand. De rest van het groepje blijft stil en kijkt me afwachtend aan. Ongemakkelijk!

‘En dit zijn je vrienden?’ vraag ik.

Een beetje aarzelend stelt hij me voor aan Miranda, Wendy en Kirsten; niet aan de jongens die erbij staan en ik vraag me af waarom niet.

Maar ja, ik maak wel vaker van een insect een veel groter dier met flaporen.

Terwijl ik in gedachten een olifant met wapperende oren voor me zie, die me hoofdschuddend aankijkt omdat ik te veel nadenk, valt me de tas van een van de meiden op. Ik ben meteen terug op aarde.

‘Wow, is dat een echte Berkin?’ vraag ik aan Kirsten.

Ze knikt trots en vraagt hoe ik dat kan zien.

‘Ze zit in de mode,’ antwoordt Sander voor mij.

Ik glunder. ‘Ik zit in de mode’ klinkt alsof ik er echt al ‘in’ zit, terwijl ik nog maar een student ben.

Het gesprek valt weer stil, ik kan niet nog eens over de tassen van die andere twee beginnen, en ik staar naar de twee jongens. Mijn blik blijft hangen op de wat langere jongen met bruin haar tot op zijn schouders. Onder zijn rechteroog heeft hij een soort traantje. Een tattoo. Heel eng eigenlijk. Ik hou niet zo van tattoos. Een beetje geïrriteerd kijkt hij van mij naar Sander. Hij fluistert iets tegen hem en loopt dan weg.

Sander geeft me vervolgens een vluchtige zoen op mijn voorhoofd en zegt dat hij chagrijnig is, omdat hij vreselijke hoofdpijn heeft. ‘Maar ik moet nu echt naar mijn werk. Ik bel je als ik thuis ben.’ De rest maakt, zonder wat te zeggen, aanstalten om weg te lopen en ik zie de drie meiden elkaar aanstoten. Ze kijken mij om beurten aan en de sfeer wordt nog een graadje ongemakkelijker. Sander ziet het niet, maar het is duidelijk dat ze mij uitlachen. Wanneer ze eenmaal weglopen, hoor ik degene die als Wendy is voorgesteld, zeggen: ‘Niet te geloven, zijn nieuwe vriendin is net uit de luiers. Wedden dat ze nog thuis woont?’

‘Dus dat is hem,’ fluistert Kim als we alleen zijn achtergebleven.

‘Yep,’ antwoord ik zachtjes. Merkten ze het? Hoorden zij hetzelfde?

‘Het is wel een lekker ding,’ zegt Marsha. ‘Zo

eentje wil ik ook. Heeft hij een broer? Of broertje, een iets jonger exemplaar mag van mij wel.'

Ik weet nog zo weinig over zijn familie. Hij woont al sinds zijn achttiende op zichzelf, dat heeft hij wel verteld, en zijn ouders zijn al jaren gescheiden. Maar of hij broers of zussen heeft weet ik niet. We hebben het niet zo vaak over hem. Hij wil het er nooit over hebben. Iedere keer dat ik erover begin, verandert hij van onderwerp. Zijn familie wordt eigenlijk zo'n beetje doodgezwegen.

'Geen idee. Ik kan voor je informeren,' antwoord ik, maar ik weet nu al dat ik dat niet zal doen.

Ze zeggen niks over de gespannen sfeer die er hing en ik weet nu zeker dat ik het in gedachten veel groter maak dan het is.

Kim, Marsha en ik kennen elkaar al sinds de kleuterschool. We waren vanaf het begin onafscheidelijk, hoe verschillend we ook zijn. Kim is altijd bezig met school en haar toekomstplannen. Best serieus, serieuzer dan Marsha en ik. En een stuk verstandiger. Maar ze is heel gezellig en heeft soms een droge humor, die niet iedereen begrijpt. Ze heeft nog nooit een vriend gehad, maar is al vaak verliefd geweest. Geen van die jongens bleek haar liefde waard te zijn, ze voldeden niet aan haar hoge eisen. Haar eisenlijstje is behoorlijk lang en lachwekkend. Hij moet knap zijn, lief, intelligent, betrouwbaar, zelfstandig, gespierd en natuurlijk een

goede opleiding hebben. Hoge jukbeenderen, brede kaken en een volle bos haar staan ook op het lijstje. En het zou daarnaast fijn zijn als hij over politiek kan meepraten en over wat er in de wereld gebeurt; oorlog, natuurrampen en zo. Lekker belangrijk!

Hmmm... Extreem knap dus, gespierd én intelligent. Homoooo!

Kims vader werkt al jaren als advocaat, maar haar moeder overleed toen ze nog maar zeven was. Een auto-ongeluk. Haar moeder was onderweg naar huis en bijna om de hoek werd haar auto aangereden door een vrachtwagen. Ze was op slag dood. Sinds die dag is de band tussen Kim, Marsha en mij sterker geworden. We hebben het met z'n drieën meegemaakt. Marsha en ik hebben Kim en haar vader overal mee geholpen en Kim heeft een tijd om en om bij Marsha en bij mij geslapen, omdat ze niet alleen wilde zijn. Haar vader moest regelmatig tot laat werken en soms zat hij een paar dagen in het buitenland. Lang heeft hij trouwens niet getreurd. Binnen een halfjaar ontmoette hij een andere vrouw en inmiddels is hij hertrouwd. Kims stiefmoeder is gelukkig niet zo'n stereotype stiefmoeder, maar een heel warme en lieve vrouw. Natuurlijk had Kim in het begin wat moeite met de vervangster van haar moeder, zeker doordat het zo snel gebeurde, tot ze haar ervan verzekerde dat ze nooit haar moeders plaats in zou nemen. Kim kan altijd bij haar terecht, maar toch is ze liever zo veel mogelijk weg van huis. Het is niet meer hetzelfde. Zeker niet met

haar vader, die na het ongeluk toch erg is veranderd. Hij is een stuk strenger geworden en snauwt veel. Ook tegen zijn vrouw, maar die accepteert het allemaal. Verder vind ik hem best aardig, hoor. Waarschijnlijk is hij bang dat zijn dochter iets zal overkomen, dus ik snap het wel.

Nu Kim net is begonnen aan haar eerste stage voor haar opleiding tot psychiatrisch verpleegkundige begint ze steeds stiller te worden, wat niks voor haar is. Als je het mij vraagt heeft ze het helemaal niet zo naar haar zin daar. Wat ik me absoluut voor kan stellen. Er lijkt me niks saaier dan werken in de psychiatrie.

Kim wil nog een kledingwinkel in, dus wij hobbelen achter haar aan. Ze raakt wat stoffen aan van een kledingrek achterin en neemt een paar leuke truitjes mee de paskamer in. Marsha en ik wachten aan de andere kant van het gordijn en ik besluit te vragen hoe Kims stage bevalt. We hebben het verder alleen over mij en over Sander gehad vandaag.

‘Ja... wel goed,’ antwoordt ze kort.

Marsha en ik kijken elkaar aan en Marsha vraagt: ‘Heb je het wel naar je zin?’

‘Nou...’ Het blijft even stil aan haar kant. ‘Ik weet het eigenlijk niet.’

We wachten op verdere uitleg en het duurt een tijdje voordat ze verdergaat.

‘Het is best interessant,’ geeft ze toe als ze het pashokje uit komt, ‘maar de mensen op de afdeling, de cliënten...’

Ik frons mijn wenkbrauwen. ‘Cliënten?’

‘Ja, we mogen het woord “patiënten” niet gebruiken. Staat in de regels.’ Ze hangt de truitjes over haar arm en pakt haar tas van de grond. ‘Sommigen zijn een beetje eng.’

Marsha begint te lachen. ‘Ja dūh, het is toch niet voor niets een psychiatrische afdeling?’

Kim kijkt haar belerend aan. ‘Het zijn gewoon mensen, hoor,’ zegt ze. ‘Ze hebben alleen een probleem. Daar hebben zij niet om gevraagd.’

Nou goed, dat riedeltje hebben we al vaker gehoord. Kim is erg geïnteresseerd in hoe mensen denken en hoe de hersenen werken. Hoe het nu mogelijk is dat iemand een psychische stoornis kan krijgen. Best handig als je deze opleiding doet, denk ik. Ik heb er wel eens wat films over gezien, maar ik begrijp er niks van. Ik weet alleen dat de mensen die dat soort werk doen over het algemeen vooral gekleed gaan in sombere kleuren en lopen op comfortabele schoenen, *slash* sandalen.

‘Heb je leuke collega’s?’ vraag ik.

Ze haalt haar schouders op. ‘Niet bijzonder. Wel aardig, denk ik. Maar gisteren maakte ik wel iets vreemds mee. Een man kwam naast me zitten en stelde zich voor als dokter Bouwman. Een psychiater. Dus ik bleef een tijdje met hem praten en vertelde hem over de opleiding en wat ik wilde in het leven. Ineens vroeg hij of ik een vriend had. Daarna of ik zin had om wat met hem te gaan drinken. “Alleen wij tweetjes,” zei hij.’

‘Een psychiater?’ zegt Marsha. ‘Een oudere man?’

Gadver.

Kim knikt. ‘Ja, hij was zeker al een jaar of veertig. Hij keek me een tijdje diep in mijn ogen aan en toen legde hij ineens zijn hand op mijn kniel!’

‘Zie je,’ zeg ik, ‘die psychiaters zijn zelf gek.’

Kim schudt heftig haar hoofd. ‘Nee, je snapt het niet. Weet je wat er daarna gebeurde? Een collega kwam naar ons toe en zei tegen “meneer Bouwman” dat het tijd was voor zijn medicijnen.’

‘Nou, lekkere opleiding heb je uitgekozen,’ lacht Marsha.

‘En jij, Mar? Wat ga jij doen? De zomervakantie is nu toch wel over, denk ik...’ reageert Kim.

Marsha haalt haar schouders op.

‘Shoppern, naar de nagelsalon gaan en feesten...’ lacht Kim. ‘Daar ga je geen geld mee verdienen. Heb je geen doel? Geen dromen? Iets wat je graag zou willen?’

Marsha gooit haar lange, golvende, blonde haren naar achteren en tuit haar onopgemaakte lippen als een volleerd model. ‘Een leuke jongen ontmoeten, trouwen en kinderen krijgen. En het dan veel beter doen dan mijn ouders.’

Dat is Marsha’s grote probleem. Voor de buitenwereld heeft zij het leven dat iedereen zou willen hebben. Ze komt uit een rijke familie en woont in een villa met een zwembad en eigen fitnessruimte. Haar

ouders overladen haar altijd met de duurste cadeaus. Haar slaapkamer en inloopkast lijken op een *crib* die je op MTV ziet. Ze heeft een gigantische schoenencollectie, van Steve Madden tot Christian Louboutin en Jimmy Choo, en een paar echte it-bags, waar normaal een lange wachttijd voor staat. Ze heeft veel nepvriendinnen om zich heen, iedereen wil wel iets van haar.

Marsha heeft het allemaal, maar haar ouders kijken nooit naar haar om. Marsha's vader heeft veel geld verdiend met zijn werk en haar ouders zijn continu op reis. Ze is veel alleen en ook al geeft ze het niet graag toe – voor de buitenwereld moet haar leven natuurlijk perfect lijken – diep vanbinnen is ze ontzettend eenzaam.

Sinds ze haar vwo-diploma heeft gehaald, zit ze thuis. Ze weet niet wat ze wil, dus is ze iedere dag in het winkelcentrum te vinden, met haar creditcard zonder limiet, en zorgt ze ervoor dat ze op de gastenlijsten van de hotste evenementen staat. En natuurlijk neemt ze Kim en mij regelmatig mee. Vooral Kim houdt erg van uitgaan.

We lopen de winkel uit en besluiten het verder maar niet meer over Marsha's doelen en dromen te hebben, want die zijn er gewoonweg niet.

‘Oké, tijd voor een ander onderwerp,’ zegt Marsha. ‘Ik heb kaartjes voor Le Chic geregeld, voor vanavond. Jullie moeten mee. Iedereen gaat.’

‘Wie is “iedereen”?’ vraag ik.

Marsha maakt een groot, zwaaiend gebaar met

haar armen. ‘Je weet wel. Iedereen die ertoe doet.’

Eerlijk gezegd, is Marsha degene die besluit of iemand ertoe doet of niet, alsof ze de koningin is van de it-girls, maar Kim en ik proberen weinig aandacht te besteden aan Marsha’s denkbeeldige grootheidswaanzin. Het zal vast een keer overgaan. Misschien is het een fase. Maar stiekem vinden Kim en ik het wel grappig.

Ik mag van mijn ouders helaas niet ieder weekend uit. Twee keer per maand is al veel, maar Marsha wil overal naartoe. Haar gezicht laten zien. Laten merken dat ze ‘belangrijk’ is. Terwijl dat niet helemaal waar is natuurlijk. Ze wordt niet echt voor de feesten gevraagd, ze koopt zich in via een vriendin van haar moeder. Iedereen is om te kopen, als je maar genoeg geld hebt. Ik snap niet zo goed wat er leuk is aan al die feesten. Niemand is aardig en er is zeker niemand die interesse in je toont. En mijn stijl wordt niet echt gewaardeerd. Marsha houdt zich, uiteraard, strikt aan de dresscode. Daar heeft ze ook wel het lijf voor. Ieder jurkje staat haar geweldig en haar hoge hakken maken haar benen alleen nog maar langer en slanker. Had ik al gezegd dat ze zo model kan worden? Het is soms best frustrerend om de beste vriendin te zijn van iemand die eruitziet als Doutzen Kroes. Vroeger checkte ik zelfs wel eens in de spiegel of ik echt niet onzichtbaar was.

Kims stijl is wat rustiger, maar wel leuk. H&M en zo. En ikzelf? Zoals ik al zei: ik heb mijn eigen stijl, maar

die wordt niet altijd gewaardeerd. Ik wil me niet te veel aanpassen aan de menigte, maar af en toe draag ik een jurkje. Ik hou meer van playsuits – dat zijn jumpsuits, maar dan heel kort – met veel accessoires en felle make-up en ik ben gek op gebreide naveltruien, met daaronder een lange rok of een gerafelde legging.

Maar terugkomend op het feest in Le Chic: er is dus wel een probleem. Ik ben vorige week al uit geweest. Twee keer per maand betekent voor mijn moeder niet twee weken achter elkaar, maar om de week. Volgende week kan ik dus pas weer. En dan mag ik nog blij zijn. Sander heeft me spottend uitgelachen toen hij hoorde dat mijn moeder bepaalt hoe vaak en wanneer ik uit mag. Ik ben niet anders gewend, maar hij zorgt natuurlijk al een paar jaar voor zichzelf en kan zelf bepalen wat hij doet en wanneer. En inmiddels erger ik me aan de strenge regels hier thuis. Soms ben ik bang dat Sander mij te jong vindt, maar op de regels na, die eigenlijk alleen voor twaalfjarigen zouden moeten gelden, voel ik me best volwassen voor mijn leeftijd. Ik weet precies wat ik wil. Een grote, bekende ontwerpster worden en op alle grote fashionshows staan. Ik wil inspireren, uniek zijn en dat iedereen weet wie Ivy Maron is. Dat mensen mijn kleren dragen en zich er mooi in voelen. Ik heb grote dromen en weet dat ik ze allemaal waar kan maken. Op dit moment ben ik bezig met mijn allereerste collectie.

Het is dan wel een schoolopdracht, maar er komt een modeshow. Dat wordt de eerste keer dat mijn ontwerpen een publiek hebben.

Ik sta in mijn slaapkamer voor mijn kledingkast en haal er wat nieuwe topjes uit. Mijn kledingkast is erg klein, er is amper ruimte voor mijn gigantische kledingvoorraad; niet erg handig voor een modeontwerpster in spe. Voor de spiegel hou ik een van de nieuwe topjes voor me. Knalrood. Het past goed bij mijn huidskleur. Karamel, zeggen Marsha en Kim altijd. Net geen melkchocolade. Ik leg de top over mijn bureaustoel, waar ik al meer kleding op heb verzameld en waarop de tekeningen liggen voor mijn collectie – ik moet echt eens opruimen – en ga zuchtend op mijn bed zitten.

Het zit me toch niet lekker van vanmiddag. Ik heb er de rest van de dag niet meer bij stilgestaan, maar als ik er nu aan terugdenk, heb ik er nog steeds een vervelend gevoel bij. Als ik Sander erover vraag zal hij waarschijnlijk zeggen dat ik me aanstel en dat ze het niet zo hebben bedoeld. ‘Gedraag je niet als een puppy,’ heeft hij een keer gezegd, wat ik een vreemde opmerking vond. Wie vindt puppy’s nou niet leuk? ‘Niet alles vragen wat er in je opkomt, eerst nadenken voor je wat zegt.’ Maar hij is ouder, volwassener, hij weet meer dan ik. Hij heeft ook wel gelijk.

Ik pak mijn iPhone en scrol naar zijn naam, maar

hij neemt niet op, dus stuur ik hem een sms. Althans, ik doe een poging.

Lieverd, hebben je vrienden nog iets over mij gezegd? Xxx

Schatje, heb ik iets verkeerd gedaan? Het leek net alsof je vrienden mij niet zo mogen... Xx

Hé babe, hoe komt het eigenlijk dat je een andere dienst had vandaag? x

Hoi liefje, hoe is het met je hoofdpijn? Ben je al iets vrolijker?

San, ik mis je. Ik kom morgen naar je toe. Xxxxxxxx

Maar ik verstuur geen van de sms'jes. Ik stel me inderdaad aan.

Ik app Marsha en Kim dat ik vanavond niet meega en voordat ik mijn telefoon neer kan leggen, hoor ik mijn ringtone al gaan.

Marsha. Daar begint het gelazer.

'Je mag zeker weer niet van je moeder?' vraagt ze zodra ik opneem.

‘Ik heb haar nog niet gesproken, maar je weet wat de regel is.’

Ik hoor haar zuchten.

‘En ik ben ook een beetje moe, als ik eerlijk ben,’ verzin ik. ‘Ik kan maar beter vroeg naar bed gaan.’

‘Vroeg naar bed? Op een vrijdagavond?’ vraagt ze met een hoge piepstem, alsof ze bijna geen adem krijgt. Thuis blijven en vroeg naar bed gaan op een vrijdagavond klinkt voor Marsha als de doodstraf.

Ik kijk nog een keer naar de knalrode top die over mijn bureaustoel hangt en maak in gedachten mijn outfit compleet. Mijn ouders zullen niet voor één uur vannacht thuiskomen. Ze zijn op een verjaardag van goede vrienden van mijn vader. Helemaal in Limburg. Ik weet zeker dat ze niet voor twaalfen zullen vertrekken, dus ik heb nog genoeg tijd. Het feest begint om tien uur, dus ik kan best twee uurtjes gaan, toch? Hoewel Marsha me nooit weg zal laten gaan. Tenzij ik kan faken dat ik ineens niet lekker word. Klokslag twaalf uur. Hallo Assepoester!

‘Zeg Ivy,’ onderbreekt Marsha mijn gedachten. ‘Misschien moet je eens met je ouders praten. Over drie maanden ben je al achttien. Dan ben je meerderjarig.’ Alsof ik dat zelf niet weet. ‘Zeg dat je het fijn zou vinden als je iedere week uit mag gaan. Je doet het goed op school, maakt mooie ontwerpen, je bent een voorbeeldige dochter, toch? Het had veel erger gekund.’ Ze pauzeert even. ‘Je zou bijvoorbeeld een geheime relatie met een

wat oudere vriend kunnen hebben.’

Ik hoor haar grinniken. Ha. Ha.

‘En weet je nu al of hij een broertje heeft? Want dan kun je een dubbele date regelen,’ ratelt ze door.

Terwijl ik haar vertel dat ik Sander nog niet heb gesproken, hoor ik buiten een auto aan komen rijden. Ik loop naar het zijraam in mijn kamer en zie eerst mijn moeder en dan mijn vader uitstappen. De deuren worden hard dichtgeslagen en mijn moeder ziet er woedend uit.

‘Shit, Mar, mijn ouders komen net thuis. Volgens mij is er iets aan de hand.’

‘Ze zouden toch tot laat wegblijven? En vanavond dan?’ vraagt ze nog.

Ik schud mijn hoofd en besef dat ze dat niet kan zien. ‘Ik kan niet. Spreek je later.’

Op mijn tenen loop ik naar de gang en blijf boven aan de trap staan. Sleutels worden hard op de tafel gegooid en ik hoor mijn moeders hakken een klikkend geluid maken, terwijl ze heen en weer loopt. Haar boze loopje. Dan loopt ze altijd snel van de ene naar de andere kant en vervolgens stampet ze een paar keer met haar hakken op de grond.

Ik kan niet precies horen wat ze zeggen. Ze fluisteren en dat is geen goed teken. Dat betekent dat ik iets niet mag horen, dat ik iets niet mag weten. Ik haat het als mijn ouders geheimen voor mij hebben. Ik ben nieuwsgierig van aard, dat geef ik toe, en soms bemoei ik me met zaken waar ik me niet mee mag bemoeien,

maar als het om mijn familie gaat, wil ik het toch graag weten.

De voordeur gaat open en knalt daarna dicht. Ik ren terug naar mijn kamer, naar het raam, en zie mijn vader hard weggrijden. Zelfs van achter het raam hoor ik het piepen van de banden. Mijn hart zit in mijn keel. Zo'n erge ruzie hebben mijn ouders nog nooit gehad. Ik draai me om als ik mijn moeder stampend de trap op hoor komen. Ik sluit mijn deur zachtjes en ga op mijn bed zitten. Ik doe net alsof ik niks heb gemerkt.

Alsof iedereen in de hele straat het niet heeft gemerkt. Tuurlijk weet mijn moeder dat ik hen heb gehoord, maar ze komt niet naar mijn kamer toe. Ze wil er duidelijk niet over praten. En ik ga niet aan mijn moeder vragen wat er aan de hand is tussen haar en mijn vader. Ik zal het allemaal wel vanzelf horen. Vroeg of laat.

Maar hoe ik mezelf ook probeer te overtuigen dat alles wel goed zal komen, diep vanbinnen weet ik dat er iets heel erg mis is.

Wil je verder lezen?

**Vanaf 9 februari 2015 is
de Young Adult-thriller
Blindelings bij elke (online)
boekhandel verkrijgbaar.**

Ivy Maron is bijna achttien en zit op de modevakschool. Vanaf het moment dat ze de mysterieuze Sander ontmoet, ontstaat er langzaam een afstand tussen Ivy en haar beste vriendinnen. Ze lijkt wel een dubbelleven te leiden en volgens haar omgeving heeft Sander haar compleet in zijn macht. Als ook Ivy's veilige thuissituatie voor altijd dreigt te veranderen en ze het idee heeft dat ze bij niemand meer terecht kan, maakt ze gevaarlijke keuzes. Kan iemand Ivy nog redden of is het al te laat?

Productinformatie

Uitvoering: paperback
ISBN: 978-94-91884-24-5
Prijs: € 18,95

Uitvoering: ebook
ISBN: 978-94-91884-25-2
Prijs: € 8,95

www.sceltapublishing.com